

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๙

สถานที่ส่งเสริมธรรม

(วัดอโศการาม อารามหลวงตาไปแสดงธรรมวันที่ ๒๖ เมษายน ๔๙ พร้อมเป็นประธานเทศน์รูปเหมือนครูบาอาจารย์ฝ่ายกรรมฐานรวม ๙ องค์ เพื่อประดิษฐานรอบพระธาตุเจดีย์ให้ประชาชนได้กราบไหว้บูชา หลวงตารับนิมนต์แล้ว). ออกสภานี้ ออกเพื่อผลประโยชน์จริง ๆ ออกเลยเราไม่มีถอย ว่าอะไรเข้าถึงเลย ๆ ที่จะเกี่ยวกับเรื่อง ชื่อเรื่องเสียงอะไรนั้นไม่เอา ถ้าว่าเอาก็เอาเลย ลงแล้วเป็นทุ่มเลย ๆ สำหรับประโยชน์ แก่โลกโดยเหตุโดยผล ๆ แต่สำหรับเราไม่ค่อยเข้ามาเกี่ยวข้องนะ เป็นนิสัยอาภัพ อันหนึ่งเหมือนกัน ไม่เข้ามาเกี่ยวข้องเลย

อย่างที่เขาทำรูปอะไรของเราที่ไปเชียงใหม่ ขนบใหญ่เลยเห็นไหมละ มาขอโทษ ไม่ขอไม่ได้ เราไม่ได้มีคุณค่ายิ่งกว่าธรรม เราเทิดทูนธรรม เราไม่เห็นดีด้วยนี่ก็เป็นความชอบธรรมแล้วสำหรับเราเทิดทูนธรรม ไม่ขออนุญาตเลยนะ หล่อได้ยังไง เราว่าอย่างนั้น ทำสุมสุมสุมทำ อะอะก็มาขอโทษแล้วทำใหม่อีก ๆ ทำยังไงทำอย่างนั้น ดินเขียนดินลบ มือเขียนดินลบยังไง เราว่าอย่างนั้นแหละ ทำทุกอย่างเราเอาธรรมออกหน้าตลอด ไม่ให้อะไรออกหน้าเลย เราเทิดทูนธรรมที่สุด

จึงได้พูดผู้ที่เข้ามาเกี่ยวข้องในวัดนี้ ถ้ามาเพื่อเป็นศีลเป็นธรรมมาเถิดเราไม่ว่าแต่มาระเกะระกะมาเบ่งมาอวดกำนั้นอย่ามา วางั้นเลย ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าธรรมธรรมนี้เลิศเลอสุดยอด นี่พวกมูตรพวกคุณอย่าเอามาอวดธรรมวางั้นเลย ในวัดนี้ไม่ต้องการอะไร ไม่เทิดทูนอะไรยิ่งกว่าธรรม อย่าเอาสิ่งใดมาอวดไม่ได้สำหรับวัดนี้ ไม่ได้เด็ดขาดสำหรับเรานะ ยิ่งออกมาเปิดเผยแล้วใส่ผางหงายหมาเลย เข้าใจหรือ เอาจริง ๆ เราเทิดทูนสุดหัวใจ เราช่วยชาติบ้านเมืองเอาจนเต็มเม็ดเต็มหน่วยถึงจะเป็นจะตาย ก็เพื่อเทิดทูนธรรมทั้งนั้น

เพราะเหตุนี้จึงได้เตือนเสมอบอกเสมอ พอคำสี่ห้าโมงเย็นให้หยุดเงียบ อย่าเพ่นพ่าน ๆ เราอนุโลมมานานจนจะเนาเฟะแล้ว นี่มันจะเนาเอาเสียจริง ๆ เลยเตือนเตี้ยวันนี้เตือนไม่ให้คนมาเพ่นพ่าน ตั้งแต่สี่โมงครึ่งล่วงไปแล้วถึงห้าโมงหยุด ใครอย่ามาเพ่นพ่านนะ เสียหมดแล้ววัดนี้ มันไม่ชินนะกับสิ่งเพ่นพ่านเหล่านี้ มันสะเทือนหัวใจอยู่ตลอดแต่ก็เก็บเอาไว้ ๆ นานเข้า ๆ มันก็ออกละซิ ธรรมจะจมจริง ๆ เพราะเหตุเหล่านี้เอง ถ้าไม่รั้งเอาไว้ไม่ได้ธรรมจมจริง ๆ

มันเอี่ยมอยู่ตลอดเวลาหัวใจนี้ คั่นกับอะไรเมื่อไร พูดให้มันชัดเจนเลย ไม่ได้คั่นกับอะไรในสามโลกธาตุนี้ เทิดทูนตลอดเวลา อะไรจะมาทำอันนี้ให้กระเทือนไม่ได้ เรา

รักษาขนาดนั้นละ พูดอย่างตรงไปตรงมาเลย จะว่าขวานผ่าซากผ่าแซกก็ตามเถอะ อย่าผ่าธรรมก็แล้วกัน ถ้าผ่าธรรมแล้วแหลกนะ ขวานนี้จะผ่าซากอะไร ก็ซากผีซากเปรตซากแฟน ๆ ผ่าน ๆ เอ้า ผ่าไปเลย แต่อย่ามาผ่าธรรมเราก็แล้วกัน เราเทิดทูนตลอดเวลา ไม่คุ้ม ทำประโยชน์ให้โลก ทำไป ๆ แต่เรื่องธรรมนี้สงวนตลอด รักสงวนตลอดเวลาแต่ไม่ได้ เราเทิดทูนอยู่ในหัวใจนี้ สด ๆ ร้อน ๆ อยู่ในหัวใจ ไม่ได้ชินกับอะไรนี่นะ

ไอ้แฟน ๆ ผ่าน ๆ ตอนเย็นนั้นไม่ได้นะ เตือนมานานพอสมควรแล้ว ติดประกาศเอาไว้ด้วยสามแผ่น “ที่นี่เป็นวัดเป็นสถานที่ภาวนาเพื่อความสงบใจ” เป็นสำนวนของเราเองสั่งให้เขียนอย่างนั้น “ไม่มีกิจจำเป็นไม่ควรมาเที่ยวแฟนผ่าน” บอกไว้เลย นั่นละธรรมประกาศ เป็นอย่างนั้นธรรม ธรรมเป็นธรรม ธรรมชาติของธรรมเลิศอยู่ตลอดเวลา อย่ามาเหยียบย่ำทำลายธรรม สถานที่นี้เป็นสถานที่ส่งเสริมธรรม ไม่ได้เหยียบย่ำทำลายธรรม เพราะฉะนั้นใครเข้ามาให้ระมัดระวัง อย่ามาเหยียบย่ำทำลายทั้ง ๆ ที่ผู้หนึ่งรักษาแทบเป็นแทบตาย คนหนึ่งเข้ามาเหยียบย่ำทำลายต่อหน้าต่อตา ก็เอากันบ้างละ

เราเคยไล่ ถ้าเราออกมาเจอเอง จะว่าเจอดีเจอร้ายอะไรก็แล้วแต่ มาเราถาม “มาอะไรนี่” ผิดเวลาแล้วนะนั่น คำ ๆ ส่วนมากเราจะออก เวลาวัน ๆ ไม่ออกมันยั่วเยี้ย ๆ ปล่อยตามเรื่องไป พอตกคำถึงเวลาที่คนเลิกหมดแล้ว นั่นเราออกมา ตามที่เราสั่งไว้ เรียบร้อยแล้วยังมาแฟนผ่าน เอละที่นี้ “นี่มารุระอะไร” ถาม ไม่มีคำว่าชาติชั้นวรรณะ ไม่มีกับธรรมว่างั้นเลย ถ้าหากว่าสงวนศักดิ์ศรีของธรรมอยู่ในนั้นก็ต่อระมัดระวังภาษามาแฟนผ่านไม่ใช่ความระวัง นั่นละเอากันตรงนั้น ถามไม่ได้เหตุได้ผล “ออกไปเดี๋ยวนี้ อย่ามาเที่ยวแฟนผ่าน สถานที่นี้เป็นสถานที่บำเพ็ญธรรม ไม่ใช่สถานที่แฟนผ่านนะ” แล้วไล่ด้วยนะไม่ใช่ธรรมดา “ออกไปเดี๋ยวนี้เลย”

ใครจะว่าอะไร ตำนานิตเตียนอะไรเราไม่เคยสนใจ เทิดทูนธรรมตลอดเวลา เรื่องเหล่านั้นเป็นเรื่องขี้หมาขี้หมาแห้ง เราไม่สนใจกับมัน ใครจะติฉินนินทาว่าอะไรไม่สนใจ ขอให้ได้เทิดทูนธรรมด้วยความจุใจเราเป็นที่พอใจ มันเลอะเทอะไปหมดแล้วนี้ วัดวาอวาสกับชาวบ้านมันก็เป็นอันเดียวกัน แหลกเหลวไปหมด วัดนี้ก็แหลกไปแบบเดียวกัน ก็กระตุกเอาบ้างซิ รังเอาบ้าง ไม่เช่นนั้นจะแหลกเหลวหมดเลยนะ กลางค้ำกลางคืนเวลาไหนเราไปตลอด สอดแทรกไปหมดในวัด ไปเจียบ ๆ ไม่ให้ใครรู้ ไปแบบขโมย ซอกแซกไปนั่น ๆ ใครรู้เมื่อไรว่าเราไป ได้เหตุได้ผลมากก็มาเตือน ไปได้เหตุได้ผลอะไรมาก็มาเตือน ๆ

การปฏิบัติธรรมถ้าลงธรรมได้เข้าสู่ใจเท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างที่ยกยอปอขึ้นกันเป็นบ้ำกันอยู่นั้น มันจะยุบลงทันที พอธรรมได้ปรากฏเข้าสู่ใจแล้วธรรมจะสง่างามผิต

ทั้งหลายหมดเลย นี่ละเป็นที่ยืนยันรับรองกันที่ธรรมกับใจ อะไรก็ตามถ้าไม่มีธรรมแล้ว ก็อย่างเราเห็นนั่นแหละ เลอะเทอะไปหมดเลย ไม่ฟังเหตุฟังผลฟังดีฟังชั่ว ผิดถูกอะไร นี่ไม่ฟัง จะเอาตามใจชอบๆ ให้ได้อย่างใจๆ นั่นคือเรื่องของมูตรของคุณของกิเลส ตัณหา เรื่องของธรรมต้องยอมรับความผิดถูกชั่วดีคนเราอยู่ด้วยกัน ถ้าหวังเอาธรรม เป็นที่ฟังแล้วควรฟังเสียงธรรม ฟังแต่เสียงกิเลสตัณหามันเต็มบ้านเต็มเมืองแล้ว โลก จะพินาศฉิบหายนี่เพราะกิเลสตัณหาจะเป็นเพราะอะไร ธรรมไม่มีที่จะสร้างชวากสร้าง หนามสร้างพินสร้างไฟเผาโลก ไม่มีในธรรมทั้งหลาย แต่กิเลสมีเต็มหมดเลย มีแต่เรื่องของกิเลสทั้งนั้นเพราะคนไม่สนใจในธรรม กิเลสตัณหาก็กองตัว

ขอให้มึธรรมในใจพวกเรา เราดูใจของเราซิ ถ้าวันไหนใจไม่สงบ วันนั้นละก่อ พินก่อไฟเผาหัวอกตัวเอง วันไหนใจสงบได้ด้วยการภาวนา วันนั้นสงบเย็นสบาย รู้สึกว่ามีคุณค่า วันเช่นนั้นมีคุณค่า ถ้าวันไหนจิตใจมันติดมันติดมันมาก ๆ มันไม่ฟังเสียงอรรถ เสียงธรรมเลย วันนั้นเป็นไฟเผาหัวอกทั้งวันเลย ดูหัวใจเจ้าของอย่าไปดูที่ไหน ไฟมัน ขึ้นที่หัวใจ น้ำดับไฟก็เกิดขึ้นที่หัวใจ ให้นำมาใช้ในตัวเอง น้ำดับไฟคือธรรม ระวังสิ่ง ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมทั้งหลายที่เป็นพินเป็นไฟเผาหัวอกตัวเอง แล้วกระจายไปเผาคนอื่น นั่น ละคือไฟ

ให้ต่างคนต่างดูหัวใจตนเองบ้าง หัวใจเป็นตัวก่อพินก่อไฟ แต่โลกไม่เคยสนใจ วิ่งตามไฟที่มันกระเด็นออกไป วิ่งไปที่ไหนก็ไหม้ที่นั่น ไหม้ไปเรื่อย ๆ ถ้าทวนกระแสเข้า มา ว่าไฟเกิดจากอะไรมาจากไหน ความร้อนมาจากไหน มาจากกองไฟ กองไฟอยู่ที่ ไหน ที่หัวใจ ราคะคุณา โทสะคุณา โมหะคุณา ไฟคือความโลภ ความโกรธ ราคะ ตัณหา อยู่ที่ใจ ดับลงที่นั่นมันก็เย็นขึ้นมาเท่านั้น พอใจเย็นเท่านั้นเราจะปรากฏมีคุณค่า ขึ้นมาทันที

ทุกวันนี้ยังมีคุณค่าอะไรบ้างหัวใจคน มนุษย์ทั้งโลกมีคุณค่าที่ไหนไม่มี บอก ตรงๆ เลย ถ้าไม่มีธรรมเข้าแทรกไม่มี โอ้อ้อไปอย่างนั้นละ เป็นบ้าไปกับกิเลส ถ้ามี ธรรมมากน้อยจะเห็นความแปลกประหลาดขึ้นที่ใจ เป็นคู่แข่งสิ่งทั้งหลายที่เคยเป็นภัย ในหัวใจมาแต่ก่อนได้ดี อบรมอันนี้ให้สง่างามขึ้นมา ทางนี้สงบเย็นเท่าไร เรื่องวุ่นวาย ทั้งหลายมันออกจากรู้นี้ก็ถูกน้ำดับไฟแล้วมันไม่แสดงออกมา ค่อยเย็นไปๆ คนเรา

จิตใจเฉพาะอย่างยิ่งนักภาวนา ให้ตั้งใจภาวนาดูหัวใจที่มันติดติดอยู่นั้น พอใจ สงบลงอะไรมันสงบลงหมดนั่นแหละ ฟาดเสียจนกิเลสขาดสะบั้นลงไปหมดไม่มีเหลือ ใจเลยเป็น สุญญโต โลภ อเวกขสุสุ ไปเลยเทียว ดูก่อน โมฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติทุก เมื่อ ดูโลกเป็นของสูญเปล่า ว่างเปล่า ถอนอัตตานุทิฎฐิที่เป็นภูเขาภูเราวางกันอยู่นี้

ถ้าคอเราให้กลืนไม่ได้คายนอกนี้ออกเสีย จะพึงข้ามพ้นพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชจะมองไม่เห็นผู้พิจารณาโลกเป็นของว่างเปล่าอยู่เช่นนี้ นี่ท่านสอนพระโมฆราช

จิตให้มันเป็นอย่างนั้นซิ เป็นพระโมฆราชขึ้นมาทันที ๆ ทุกองค์ ท่านยกตัวอย่างเฉพาะพระโมฆราชเท่านั้น แต่จิตของใครให้เป็นอย่างที่พระพุทธเจ้าสอนซิ เป็นโมฆราชขึ้นมาเหมือนกันหมดเลย โลกว่างเปล่าหมด ไม่มีอะไรเข้ามาขวาง คำว่าขวางก็คือโลก โลกคือสมมุติ กิเลสเป็นยอดแห่งสมมุติทั้งหลาย กิเลสขาดสะบั้นแล้วไม่มีอะไรเข้ามา กวนใจ หมด หมดโดยประการทั้งปวง ความทุกข์ไม่มีในพระอรหันต์ ภายในจิตใจท่าน ไม่มีเลยตั้งแต่กิเลสขาดสะบั้นลงไป จึงชี้ได้เลยว่ากิเลสเท่านั้นเป็นก้างขวางคอเป็นพิน เป็นไฟมากน้อย พอกิเลสขาดลงไปแล้วไม่มีอะไรขวางใจ ว่างไปหมดเลย สมมุติมีอยู่นั้นก็ไปว่าเอาเฉย ๆ ตัวปรุงนี้ไม่ปรุงเท่านั้นเหล่านั้นมันก็ว่างไปหมด

เมื่อจิตราบเรียบหมดแล้วโลกนี้ก็ว่างไปหมดเลย ไม่มีอะไรเป็นภัย เจ้าของต่างหากเป็นภัยต่อตัวเอง ดับภัยในเจ้าของนี้หมดแล้ว สุขุญฺโต โลกก็ ขึ้นมาเองที่เดียว ว่างเปล่าไปหมด หาค่าหาราคาที่ไหน เต็มอยู่ในนี้มีแต่ค่ามีราคาแล้ว ไปหาดี้นหาดีดที่ ไหนกัน พวกกันจำเอานะ เท่านั้นละ วันนี้เทศน์เท่านั้นพอ

เอ้า เร่งนะภาวนานะ ฟาดมัน วิภูจักร เออธรรมจักรหมุนให้มันขาดสะบั้นลงไป สุขุญฺโต โลกก็ ไม่ต้องไปถาม ถามที่ไหนจำขึ้นมาแล้วไม่ถาม คือจิตนี้ถึงจะเป็น อัตโนมัตติเป็นความเป็นไปเองก็ตาม ถ้าเร่งมันก็เร็ว ถ้าไม่เร่งมันก็เชื่องช้าเป็นธรรมดา ถ้าเร่งเท่าไรก็ยิ่งเร็ว ๆ ดังที่พระอนาคามีท่านดับชั้นธลงไปแล้ว ยังไงท่านก็ไม่กลับมา เกิดแล้ว เลื่อนชั้น อวิหา อตปฺปา สุตฺตสา สุตฺตสี อกนิษฐา นี่เป็นที่อยู่ของพระอนาคามี ตั้งแต่ชั้นแรกไป อวิหา อตปฺปา ไปเรื่อย ค่อยไปอย่างเชื่องช้า ตายแล้วไม่ได้เร่ง มันค่อยไปของมันเลื่อนไป ให้ถอยไม่มี หากไปอย่างเชื่องช้าธรรมดา ไปโดยอัตโนมัตติ

ถ้าเจ้าของมีชีวิตอยู่นี้เร่งก็เร็ว อวิหา อตปฺปา นี้ผึ้ง ๆ ไปเลย นี่คือมีชีวิตอยู่เร่ง ความเพียร เร่งมันก็เร็ว ถ้าไม่เร่งมันก็ช้าไปอัตโนมัตติของมัน นี่ละที่ว่าสุทธาวาสเป็นที่ อยู่ของท่านผู้บริสุทธิ์ ที่จะกลับมาเกิดอีกแล้วไม่มี บริสุทธ์ล้วน ๆ เพื่อความไม่เกิดอีก ตลอดไป ถึงได้พระอนาคามีก็ตามก็มีช้ามีเร็วต่างกัน ถ้าท่านล่องไปเสียท่านก็ไปของท่านนั้นละให้ถอยไม่มี ค่อยไปเรื่อย ๆ ถ้ามีชีวิตอยู่นี้เร่ง ในห้าชั้นนี้เสร็จสิ้นในชาตินี้ได้ ชาติที่เป็นมนุษย์ยังมีชีวิตอยู่นี้เร่งความเพียรพุง ๆ แล้วผ่านได้เลย ถ้าหากว่าปล่อยให้เป็นไปตามนั้นก็เลื่อนไปเอง หากช้า มันต่างกัน อยู่ที่ความเพียร ที่นี้ให้พระนะ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz